

Suon sijainti ja tila

Pyhäjärven Korpinevan sijaitsee Kymijoen vesistöalueen latvajoen, Liitojoen, ja Pyhäjoen välisellä vedenjakajalla suovesien pääosan virratessa etelään Liitojokeen. Suota ympäröivät mäki- ja moreenimaaston talousmetsät ja paljolti ojitetut turvemaat, etenkin juottisuusjärjestelmät ovat tehokkaasti kuivatettu. Korpinevan eteläosa sekä itäiset ja pohjoiset reunat ovat myös ojissa. Ojituksen vaikutus suon ojittamattomaan alaan on selkeä suon eteläosassa, muualla yleisesti ottaen vähäinen. Osa ojastosta on kohtalaisesti umpeutunut ja itäkoillisen reunan ojituksen vaste on liian karulle alalle tehtynä muutenkin jäänyt vähäiseksi. Suon pohjoislaidalla on tiestöä kunnostettu ja tehty siihen liittyen uusia kuivatusojajärjestelyitä.

Ojittamaton Korpinevan suoala (noin 100 ha) rajautuu luonnollisesti kangasmaihin koko länsi- ja luoteisosaltaan, itälaidaltakin osittain. Suolle tulee jossakin määrin vettä länsilaidan korkealta Isomäeltä.

Korpinevan eteläosan yli kulkee suurjännitelinjä häiriten jossakin määrin maisemakuvaa. Muutoin ojittamattomalla alalla ei ihmistoiminnan jälkiä havaita. Korpinevaa voidaan pitää luonnontilaisen kaltaisena suona.

Suoyhdistymän ja kasvillisuuden luonne

Yleisesti ottaen Korpineva on vedenjakaja-alueen karu enimmäkseen avoin suo. Suon rajautumisvyöhykkeessä kangasmaihin on paikoin oligotrofisia saranevoja ja –rämeitä tai vastaavia lyhytkortisia kasvillisuustyyppisiä. Joskus taas rajautuminen tapahtuu vähittäisesti karujen rahkoittuneiden reunarämeiden kautta.

Valtaosa pohjoisesta, osin keskisestäkin Korpinevasta on avointa äärikarua väli- tai märkäpintaista kasvillisuutta (kuljunevaa ja ombrotrofista lyhytkorsinevaa). Minerotrofian ilmentäjistä näyttää rahkasara sinnittelevän pisimpään esiintyen monin paikoin harvakseltaan muutoin ombrotrofisessa ympäristössä. Etelään päin suo muuttuu rahkajänteiseksi ombrotrofiseksi lyhytkorsinevaksi, jolla on jo lyhytkortisen keidasrämeeen piirteitä. Nämä piirteet voimistuvat vielä etelämpänä kermipinnan lisääntyessä kulju- ja lyhytkorsikeidasrämeeillä.

Keskiravinteisuutta Korpinevalla esiintyy vain pieninä aloina. Mesotrofista kalvakkarahkasammalen dominoimaa saranevaa (MeKaSN) on laajahko ala suon länsiosassa. Vaatimattomia pohjavesitihkuja (MeLäS) on läntisen isomäen alapuolella ja suon etelälaidalla. Molemmat alat ovat pienehköalaisia kalvaskuiri-kasvustoja. Keskiravinteista sarakorpea (MeSK) on suon kaakkoiskulmalla ja vastaavaa sararämettä (MeSR) suon länsilaidalla. Niillä tavataan suon vaateliain kasvistoaines (lettolehväsammal, kiiltolehväsammal, harajuuri, luhtakuirisammal ja lettorahkasammal).

Korpinevan mätäspintainen kasvillisuus keskittyy enimmäkseen variksenmarjaisille rahkarämeille, rahkaisille äärikaruille lyhytkorsinevoille ja tupasvillarämeille. Suon useat kelokot keskittyvät juuri tupasvillarämeille, varsinkin niiden rahkaisille varianteille. Osalla varsinaisista tupasvillarämeistä on varsin suuri koivujen osuus. Enimmäkseen minerotrofisiin tupasvillarämeiden kaltaiseen kasvillisuuteen liittyy suon kasvistollinen pieni erikoisuus, kangasmaitikan poikkeuksellinen runsaus monissa kasvustoissa.

Korpinevan mainittavin luontotyyppi on valtakunnallisesti uhanalainen tupasvillakorpi, jota on suon kaakkoiskulmalla. Suon kasvistoon ei uhanalaisia lajeja sisälly.

Korpinevan kaakkoisosassa on mielenkiintoinen suohydrologinen rakennepiirre näyttävästi esillä. Osalla suota etelään virtaava vesi kulkee vajopiilopurona, jossa vesivirtaus on pari metriä syvän uoman "valepohjan" alla. Etelämpänä suo on jokseenkin tasapintaista vain osaksi veteen ulottuvien suppilomaisten "kraateiden" osoittaessa virtauskohdan. Tähän vedenvirtaussysteemiin liittyy myös pieni arokosteikkolaikku.

Korpinevaa on inventoitu jo aiemmin (Welling 2007). Tuolloin ei ollut kuitenkaan huomioitu mm. suon osittaista keskiravinteisuutta eikä lainkaan laajoja ombrotrofisia aloja.

Korpinevan lokeroiminen johonkin yhdistymätyyppiin on ongelmallista. Laajat alat ovat kasvistollisesti ombrotrofisia, keidas morfologia on kuitenkin kehittymätöntä ja keskeinen ekologinen jakotaso, ombrominerotrofia –raja on hyvin liukuva. Koska vaihettumissuo-termi ei kuulu suomalaisen suotypologian perinteeseen, voidaan suota pitää lähinnä sekakompleksina.

Suolinnuston yleispiirteet

Korpinevan aiemmassa linnustoselvityksessä (Parviainen 2007) suo arvioitiin lajistollisesti ja parimääräisesti maakunnallisesti tavanomaiseksi. Tuolloin varsinaisten suolajien (valkoviklo, liro, pikkukuovi, keltavästäräkki ja niittykirvinen) lisäksi havaittiin mm. pensastasku, kapustarinta, metsäviklo, kalalokki, metso ja teeri.

Korpinevalla kesäkuun puolivälissä 2009 tehdyn käynnin yhteydessä lisähavainnoiksi kirjautuivat kurki ja joutsenen vanha pesä.

Huomioiden Korpinevalla tehdyt lintuhavainnot ja suon rakenteelliset ominaisuudet linnustollisen merkityksen arviointi tavanomaiseksi lienee oikeansuuntainen.

Korpinevan merkitys soidensuojelun alueellisessa tarkastelussa

Vaikka Korpineva ei erottautune kasvi- tai lintulajistonsa puolesta seudullisesti, omaa se kuitenkin luontoarvoja mm. komean rauhallisen suomalaisen lisäksi mm. kaakkoisosan luontotyypeissä ja hydromorfologisissa rakennepiirteissä. Suon alueellinen merkitys voidaan arvioida vasta kun on saatu suojelusoista ja ojittamattomista suojeleohjelmien ulkopuolisista soista riittävän kattava seudullinen käsitys.

Kirjallisuus

Parviainen, J. 2007: Vapo Oy. Pyhäjärven Korpinevan linnustoselvitys. – 5 s. + liitteet. Raportti. Pöyry Environment Oy.

Welling, M. 2007: Vapo Oy. Pyhäjärven Korpinevan kasvillisuus selvitys. – 3 s. + liitteet. Raportti. Pöyry Environment Oy.